

Rüzgâr Defteri

Zafer Yalçınpınar

Rüzgâr Defteri

Zafer Yalçınpınar

2. Edisyon

İlk Baskı

Oyun Yayınevi (Temmuz 2015)

Yayına Hazırlayan

Uğur Yanıkel

Kapak Deseni

Pierre Soulages (Original Lithograph No. 17, Mourlot, 1963)

Yayımlanma Tarihi

16 Ağustos 2018

YAYIN PASAJ69.org

yayin.pasaj69.org

Rüzgâr Defteri

Zafer Yalçınpınar

Ağustos 2018

YAYIN PASAJ.org

Zafer Yalçınpınar (1979, İstanbul)

1997 yılında İstek Vakfı Belde Koleji'nden mezun oldu. 2002 senesinde Marmara Üniversitesi Ekonometri Bölümü'nde lisans derecesini, 2004 senesinde ise Marmara Üniversitesi Bankacılık ve Sigortacılık Enstitüsü'nde yüksek lisans derecesini tamamladı. 2004-2013 yılları arasında Türkiye Bilimsel ve Teknolojik Araştırma Kurumu'nda (TÜBİTAK) endüstri mühendisliği alanında "uzman araştırmacı" olarak görev aldı; birçok ulusal/uluslararası projede eğitim, danışmanlık ve analiz çalışmaları yürüttü.

Yayımlanmış Kitapları

Karşı (Öykü, 2000, Lotus Yayınları)

Korkak Düşler (Öykü, 2001, Lotus Yayınları)

Siya (Öykü, 2006, Mevsimsiz Yayınları)

Livar (Şiir, 2007, Lotus Yayınları)

Kelimenin Yüzü (Sözlük, 2007, Çekirdek Sanat Yayınları)

Meydansız (Şiir, 2009, Çekirdek Sanat Yayınları)

Çalmayan (Şiir, 2014, Kendi Yayınları)

Rüzgâr Defteri (Anlatı, 2015, Oyun Yayınevi)

Tarihinsancısı (Şiir, 2017, YAYIN Pasaj69)

Not: Zafer Yalçınpınar'ın ayrıntılı özgeçmişine <http://bit.ly/zykimdir> adresinden ulaşabilirsiniz.

*Bu defterin örölmesi 14 Ağustos 2013 tarihinde
Bozcaada'da hızlanmış, 7 Temmuz 2014 tarihinde
Marmara Adası'nda yavaşlamıştır.*

*Biricik-mu için,
daima...*

Adalarda her şey kendini baskın bir üslupla ifade eder:

Karanlık daha
karanlıktır, yıldızlar
daha belirgindir.

Uyumak daha
derindir, uyanmak
daha hızlıdır.

Bulutlar daha
yakındadır, üzerine
gökyüzü yıkılabilir.

Adalarda her şey kendine yakınsar, bazıları da
kendini -bir ânda- bulur ve kaybeder.

Çakar...

Rüzgârın öncesi ve sonrası yoktur, burada,
sürekli esiyor, rüzgâr...

Sürekli esiyor, geldiğimizden beri hiç durmadı. Herhalde, zamanların başından bu yana da durmamıştır. Dile getirmek zor: Bu doğa olayının büyüklüğünü sezmek için yağmurun ya da karın mahallenize her ân yağdığını ve yaşamınızın bu devamlılığa göre biçimlendiğini tahayyül edin.

Diğer her şeyin 'başucu'dur rüzgâr, her zaman.

“Güneş saati ve gölge gibi...”

“Rüzgârı düşünüyorum” deseydim, inanır mıydın buna? Örneğin, rüzgârın resmi nasıl çizilir, nasıl boyanır? Evet, eğilmiş ağaçlar, uğuldayan tepeler, dolgun yelkenler, sallanan yapraklar, vuran kapılar, kepenkler, toz bulutları: Hızla büyüyen sarmaşksı bir duygu. Ancak, hiçbirisi rüzgârın anlamını karşılamıyor: Bunlar rüzgârı algılamamızı sağlayan imgeler, göstergeler; yani, gördüklerimiz: **Rüzgârla** -rüzgârın etkisiyle- devinen şeyler bunlar, rüzgâr değil.

Rüzgârı düşünemeyiz.
Çünkü, rüzgârla düşünürüz.

Salt bir büyük soru: “Düşünemediğimiz bir şeyi nasıl olur da anlamlandırırız?”

Büyük ve boş bir duvara -rastlantısal olarak- çizgiler çizmeye başlayalım. Elimizi hiç kaldırmadan çizimi 5-10 dakika boyunca sürdürelim. Ortaya çıkan karmaşık görüntü rüzgârı anlatıyor olabilir mi? Peki, dünya kadar büyük, dolu ve çok boyutlu bir/birçok duvara -üstelik tüm zamanlar boyunca- çizgiler çizilseydi?

“Ağ?”

İlhan Berk sormuştu bana:
“O çizgi nereden geliyor?”

Kendi kendime soruyorum:
“O çizgi nereye gidecek?”

ne olduğundan çok
nerede olduğu sezilen
bir şiir

“Olabilir.”

Poyraz Limanı'nda, Duygu'yla, 'şiiir'in ne olduğu, nasıl yazıldığı, 'şiiir'den ne anlaşıldığı üzerine eleştirel bir tartışmaya başladık. Duygu'ya göre şiiir, üzerinde çalışılacak bir ön-alana, "önce"ye sahip değil. Apansız...

"Öncesini bilemiyorum, ancak geleceğı anlatmaya -daha doğrusu sezdirmeye- yarayan tek imgesel imkândır, şiiir..." diyorum. Fakat, bu tümceyi dile getirdiğim ân bir çelişkiye düştüğümü farkediyorum. Çünkü o ân, bir sonraki ân için hemencecik bir "önce"lik oluşturur.

Böyle kesişik ve çelişik uzanır çizgiler, rüzgâr gibi.

"Şimdi, her şey daha zorlu."

Şiir, bir ön-seziş kurarak dile getirilemeyi -henüz dile getirilemeyi- geleceğe uzatıyor, geleceğe eğretiliyor. Şiirin bir tür tarihsel taşıyıcılığı vardır: Hem geleceğe hem de geçmişe doğru hareket edebilen bir “dil-im-yapım” yöntemi:-

Rüzgâr.

“Rüzgârın örülümü...”

Poyraz Limanı'ndan dönüşte bir ahabamızın küçük kızıyla karşılaşıyoruz. Duygu, küçük kıza “Bugün neler yaptın bakalım?” diye soruyor.

“Deniz gözlükleriyle balıkların üzerinde yüzdüm”

“Nasıl balıklar bunlar?”

“Bilmiyorum, binlerce küçük ve hareketli balık...”

“Ne zaman bir gümüş balığı sürüsü görsem denizde, kendimi gümüşten bir yağmurun altında yüzüyormuş gibi hissediyorum.”

Bu anlaşılacak bir şey değil.
“Anladım...” diyemezsiniz.

Kafanızın içinde bir resim oluştu,
sadece.

Bu resmi “gerçeğin dışı” veya “gerçeğin üstü” olarak tanımlayabilir miyiz? Kafanızın içini...

Peki, kafanızın içinin rüzgâr olabileceğini nasıl/ne ile düşünürsünüz?

“Tığ?”

“Denize iliklenmiş bir iskele var; denizin ellerine ve ayaklarına değgin...”

Tekneler inip kalkıyor sabah rüzgârıyla.

Derinde bir çapa,
kalamasını harcıyor,
tarıyor yavaş yavaş,
iskeleye değiyor

Rüzgâr bağıdır.

Bağ, rüzgârsız yapamaz. Bağ üzümle dolu. Rüzgâr, kara sinekleri kaçırıyor. Eski zaman bereketi katıyor rüzgâr bağı. Olgunlaştırıyor.

-Tabî ya, turistleri de kaçırıyor.

Güvercin mağaralarındaki kuytu, su kristallerine biçim veriyor; rüzgârın yokluğu...

“Rüzgârın yokluğu ne demek sence?”

“Sessizlik mi?”

“Su kristalleri...”

Rüzgâr her şeye müzik verir: Yelkenleri
dolduruyor davullar, denizde, binlerce yıldır:-

Adalar yaşamın notalarıdır.

Yosunların 'kendilerine özgü' diyebileceğimiz
uzanışları var mıdır? Ya da kumun, çölün?

Rüzgâr olmaksızın...

“Es la baba haydar!” diyor bir balıkçı.

“Akıl ver ağaçlara.”

Denize, teknelere, oltalara,
küllere, toza, toprağa,
iskeleye, gemilere, şapkalara,
balıklara:-

En son, insanlara

Rüzgâr, adanın biçimini değiştirir:

Her ân,
kıyılarıyla.

Adalılar dünyayı unuttur dünyada.
Rüzgârla.

